

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

קנו א מיי פ"ד מהל'
מעשה הקדשות הל'
א:
קנו ב מיי טס פ"ה
הלכה ז ופ"ה מהל'
באת מקדש הלכה יח:
קנה ג ד מיי פ"ו מהל'
מעשה קדשות
הלכה כ:

שיטת מקובצת

א) ולקמן יליף לה
ב) חטאת בהמה גופה מנל:
ג) וליף להא מלתא
ד) וליף מה חטאת העוף:
ה) דובר הלמד בהיקש
ו) אינו חוזר ומלמד בהיקש:
ז) וכי מאחר שהוא
מקטיר מה הוא מוצה:
ח) כדאמר לעיל דומק
ט) ודבר רמנא: י) ועוד
יא) שאין שחיטה נזכרת בו.
יב) ג"כ נ"א נאסרת בו:
יג) ואינו מבדיל בסימן אחד
יד) שפחחור. י"ב ג"א ואינו
מבדיל כלומר שמולקו
ט"ו) בסימן אחד ומניחו מחובר
ט"ז) בסימן אחד דכיון וכו':
יח) אבל הכא ששניהם
צריכים מליקה אינו אלא
גילוי: יט) פ"י בקדושת
הדך סברא: י) דגמר בפסח
דורות: יא) ואבי מפרש
התם רוב בשר מעבכ איכא
ביניהו: יב) ואפי' חתך רוב
בשר עם סימן הראשון:

מנדבה לענין סמיכה וי"ל דסמיכה מילתא אחרייתא היא אבל הכא
יזשניהו כריכין מליקה ואינו אלא גילוי מילתא בעלמא דמגלה לנו
הכשר מליקת העוף והבדלה היא כמו גמר מליקה ובהקדשא דזאת
התורה לא ילפינן לענין סמיכה דלא ילפינן בהקדשא אלא לענין דבר
שיכול לנהוג בכל הנזכרים בפסוק
וסמיכה ליכא בצכור ומעשר כדתנן
בפ' ז' מדות (מנחות דף ט"ז):
וקרבו וזבחים (ע"י) [מלהקריב את קרבניהם
דרשין זה צכור ומעשר ופסח:
מה חטאת העוף ממו"ל עורף. פי'
צקונטרס יזדהא סברא דמן החולין
נפקא ליה לרבי ישמעאל בעולת חובה
בהקדשא דזאת התורה דאיתקש כולהו
להדי וילפי' כולהו מחטאת והכי
גמרינן צייליה התודה (מנחות פ"ג).
ומשמע ליה בין עולת העוף בין עולת
בהמה ות"ק לא משמע ליה מההוא
היקדשא אלא קרבנות בהמה דומיא
דאשם ושלמים וקשה דבסמוך פריך
מזבחים וכו' נפקא אלמא עולת העוף

נמי בכלל ונראה דטעמייהו דרצנן דקסברי דלא מתוקמא היקדשא דזאת
התורה לחולין משום דלא שייך בכל הקרבנות דאיכא קרבנות נדבה
דלא אתו מחולין כדאשכחנן נמי לר"א בצוק התודה (שם דף פ"ג):
דגמר 'ופסח דורות חולין מפסח מנרים אע"ג דפסח כתיב בההיא
היקדשא כדדרשין (זבחים דף י"א): להקריב את קרבניהם זה הצכור
מעשר ופסח וש"מ היינו טעמא כדפרישית לעיל משום דאיכא קרבנות
נדבה דלא אתו מחולין ור' ישמעאל סבר דגמרינן היקדשא לחולין
כיון דמ"מ כל קרבנות חובה או נדר אתו מחולין: וְאֵיֶזְרָא מְבַדֵּיל
בְּסִימָן אֶחָד. פ"ה דכיון דכתיב לא יבדיל עוף והכשרו בסימן אחד
כל כמה דעביד טפי מהכשרו הבדלה הוא וכל הסימן הוא מנזה בעוף
לכתחלה הילכך במליקה כי מליק כל הסימן לאו הבדלה הוא אבל
סימן השני אפי' מנזה לכתחלה ליכא וקשה לפירושו דלקמן בריש פ"ג
(דף ט"ו). אמרינן דהא דתמי השוחט דיעבד אלא חד הצכור
ונראה לפרש כיון דיעבד לא בעי שחיטה בסימן שני שייך זו הבדלה
אבל במיעוט הנשאר בסימן ראשון לא חיישין כיון דבעי שחיטת
רוב אותו הסימן ואי' דהכא משמע דלר' אלעזר צ"ר שמעון אינו
מולק בחטאת העוף אלא סימן אחד והשני מניח מחובר דליף מיניה
עולת העוף שאין חותך אלא רוב שנים וזבחים פרק קדשי קדשים
(דף ס"ה): תניא א"ר אלעזר צ"ר שמעון שמעתי שמדליין בחטאת
העוף והאי דכתיב לא יבדיל מפרש התם היינו דאין צריך להבדיל ואין
לפרש דהא דקאמר דכשהוא אותו הראש בגוף מזה היינו אם ירצה
והא דקאמר אי מה להלן בסימן אחד היינו נמי אם ירצה לא יחתוך
אלא סימן אחד דהא אצרייתא דלעיל דקתני שנים או רוב שנים
מפרש צ' לרצנן או רוב צ' לר' אלעזר צ"ר שמעון ולוקמה כולה
כראש"ש ואי בעי צ' ואי בעי רוב צ' וצפרק העור והרוטב (לקמן דף
קכ"ג). נמי גבי טלית שנקרע רובה שוב אינו חיבור וטוהרה ומוקי לה
בטלית טבולת יום דכיון דלא חס עליה (א) ולא טבלה ליכא למיגזר
דלמא רובא ולא קרע רובה ופריך אלא מעתה עולת העוף לראש"ש
לגזר דלמא לא אחי לנעבד רובה והשתא בשלמא אי אמרת שאש"ש
לחתוך כל הסימנים פריך שפיר דלא סגי ברוב מנזמא עד שיפסוק
רוב הנראה לעינים פן יחוש לנזמא לפי שירא שלא יחתוך כל הב'
אלא אי שרי לחתוך כל הב' למה יש לגזור שם כלל דלמא חיים
ונראה לפרש דדוקא ר"ש בן אליקים הוא דאית ליה האי סברא
אליבא דראש"ש דאית ליה צבחים (דף ס"ה): דלא יבדיל היינו דאין
צריך להבדיל כל השנים ויכול להבדיל כל השנים אפילו קודם הזאה
והסוגיא דלעיל ודעור והרוטב לא אחיא כותיה אלא כרז חסדא
ורבא ואבי דהתם (ו) ומוקמינן לא יבדיל לראש"ש קודם הזאה ואם
הבדיל פסול ליה ולא מפרש ליה קרא אין צריך להבדיל אחר הזאה
אלא מוקמי לה קודם הזאה והכי איתא התם הבדיל בחטאת העוף
ולא הבדיל בעולה פסולה וקאמר בגמרא מתני' דלא כראש"ש דתנן
א"ר אלעזר צ"ר שמעתי שמדליין בחטאת העוף מאי בינייהו אמר
רב חסדא מיזוי חטאת העוף מעבכ איכא בינייהו דלמזות חטאת העוף
מולק מזה (ב) ומנזה ובעולה מולק ומנזה ואינו מזה כדתנן התם
השתא קא סברי רבנן מיזוי חטאת העוף מעבכ וכשהיה עדיין לא
נגמרה כל מנזותו הלכך כשהבדיל סימן שני לאחר הזאה לא חשיב
מחתך בשר בעלמא ופסול שעשה מעשה עולה בחטאת שיש כאן
הבדלה ומיזוי כמו גבי עולה ור"א צ"ר שמעון סבר מיזוי חטאת
העוף לא מעבכ וכבר נגמר כל מנזותו וכשבדיל אחר הזאה אינו
אלא מחתך בשר בעלמא ורבא ור"א חתם שיהיה בסימן שני

אלא מן החולין. ולא ממשות מעשר שני ולקמן (דף כ"ג). יליף לה
בחטאת (ו) גופה מנל: וזיוס. שאין חטאת קרבה אלא זיוס כדכתיב
בפרשת י"ה"כ (ויקרא ט"ו) כי זיוס הזה יכפר עליכם וגו': וזיוס
הימנית. שאין עבודותיו כשרות אלא זימין דכתיב בה (שם ד'
ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו
וקיימא לן בזמנות בפ"ק (דף י') כל
מקום שנאמר באצבע וכוונה אינו אלא
ימין. ואי קשיא למה ליה להאי תנא
למימר כמשפט חטאת בהמה לוקמיה
אחטאת העוף דסליק מיניה וליף
להא מילתא מה חטאת העוף מן
החולין כו' דהא כולהו נמי איתנהו
זה וחלוק דוהקריבו ללמיה אלא
כדאמר חלוקה עולה ממטאת לענין
הבדלה לאו פירכא היא דהא חטאת
העוף לא כתיבא ציה חולין צהדיא
אלא צהמהה כתיב דלקמן [כ"ג]. וציהיקש
ילפא מדאיקרי חטאת ודבר הלמד
ציהיקש אינו חוזר וולומד ציהיקש
בקדשים דקיימא לן (זבחים דף מט):
בכל התורה למדין למד מלמד חוץ

מקדשים: אי מה. בהמה כשרה ברוב שנים אף עולת העוף ברוב
שנים: ס"ל. בעולת נדבה ומלק את ראשו והקטיר המזבחה ונמנה
דמו וכי יזאפשר לומר כן מאחר שהוא מקטיר הוא מנזה אלא
מולקו כדרך הקטרתו מה הקטרה הראש בעלמו והגוף בעלמו כו'
כך שניהו צ"כ (ו) והתם מפרש מנין להקטרה שהראש בעלמו והגוף
בעלמו כשהוא אומר לאחר הקטרה זו ושסע אותו בכניפו והקטיר
אותו הרי הקטרת הגוף אמורה הא מה אני מקיים הקטרה ראשונה
בהקטרת הראש אלמא צ' הקטרות הן והשסוע מדליל ציניהו: אף
מליקה עולת העוף הראש בעלמו וכו'. והיינו שנים ואפילו מחובר
בעור הבדלה חשיבא כדאמרן לעיל (דף כ"ג): יזבדיליקה כתב
רחמנא הך הבדלה ומליקה כשחיטה וכל שיטתו בשחיטה ישנו הבדלה
ועור שאין שחיטה ומוכרת זו בהבדלה נמי לא מעבכ. ולקמן (דף
כ"ג). פריך כיון דנפקא ליה הבדלה בעולה מהכא ל"ל והקריבו לחלק
בין חטאת לעולה הא הכא צהדיא כתיב דיבדיל והכא צהדיא כתיב
דלא יבדיל: ר' ישמעאל אומר כמשפט חטאת העוף. דסליק מיניה
ולהכי אתקש משום דבחטאת כתיב (ויקרא ה) ממול ערפו וצמליקת
עולת נדבה לא כתיב אלא ומלק את ראשו והקטיר (שם ט) ואין
מליקה כתיב בעולה אלא בשל נדבה וזו למידה מו. ולקמן [כ"ג]. פריך
ת"ק הא מנא ליה. והך סברא דמן החולין וזיוס וזיוס הימנית נפקא
ליה לרבי ישמעאל בעולת חובה צהיקשא דוחמת התורה לעולה
ולמנחה וגו' (ו) דאיתקש כולהו להדדי וילפי' כולהו מחטאת והכי גמרי
ליה צייליה התודה (מנחות דף פ"ג): ומשמע ליה בין עולת בהמה בין
עולת העוף ות"ק לא משמע ליה מההיא היקשא אלא קרבנות בהמה
דומיא דשלמים ואשם: וזוהי מדליל בסימן אחד. שמחבר בסי' אחד
דכיון דכתיב ולא יבדיל (ו) ועוף הכשרו בסימן אחד כל מה דעביד טפי
מהכשר הבדלה היא וכל הסימן הוא מנזות שחיטה בעוף לכתחלה הלכך
במליקה כי מליק לכולו סימן לאו הבדלה היא אבל בסימן צ' אפי'
מנזה לכתחלה ליכא כדתיבא לקמן (ט"ו): לחייבו צ' סימנין א"ר
שכבר הוקש לדגים: ס"ל והקריבו. משמע שנתן לה הכתוב הקרבה
לענמה וחלוקה מדין הקרבת חטאת ומאחר שכתוב אחד הקישן וכתוב
אחד חלקן מסתבר כי אשניהו למול עורף אשניהו וכי פלגיניהו
מהבדלה פלגיניהו דרבי ישמעאל נמי אומלק והקטיר דת"ק סמך
ונפקא ליה מיניה הראש בעלמו והגוף בעלמו והא דנקט טעמיה
מוהקריבו משום דמומלק והקטיר לחודיה בלא והקריבו לא מני
יליף כדאמר לקמן (דף כ"ג). אליבא דת"ק דהא ע"כ ס"ל לר'
ישמעאל שנים דוקא כרבנן דכיון דמוקי היקשא דכמשפט אמול לר'
עורף וחילוקא דוהקריבו אהבדלה ליכא למימר מסימן אחד פלגיניהו
ואוקמיה ארוב שנים דהא לא שנים כתיב בקרא ולא רוב שנים כתיב
בקרא אלא הבדלה כתיבא ולא יבדיל וכי כתיב והקריבו בעולה
לחלק וליתן לה הקרבה אחרת להטעינה הבדלה בא וכל שיטתו
בשחיטה צריך להבדילה ומיעוט צ' סימנין דישנו בשחיטה ישנו
בהבדלה דשלמא לרבי אלעזר צ"ר שמעון דגמר מול עורף
מגזירה שיה דלקמן [כ"ג]. לא מיבעי ליה היקשא דכמשפט אמול עורף
וכמשפט חטאת בהמה לא ינחא ליה למימר משום דמעוף סליק
גמרה מהיקשא דכמשפט אחיות חיבור ראש וגוף במיעוט סימנים
דלקמן וחילוקא לרוב שנים דלא מתכשר בסימן אחד אלא לרבי
ישמעאל דמפיק היקשא למול עורף והבדלה לגמרי משמע
אחיות ראש וגוף במיעוט סימנים מנא תיתי אלא כרבנן ס"ל:
אוחו

א) [זבחים פ"ה].
ב) כמשפט חטאת העוף
כ"ג. א) [ויקרא פ"ה].
ד) [ויקרא י"ז]. [שם ה].

תורה אור השלם

1. והקריבו הבתן אל
המזבח ומלק את ראשו
והקטיר המזבחה והמזבחה
דמו על קיר המזבחה:
ויקרא א טו
2. ואת השני יעשה עלה
במשפט וכפר עליו הבתן
מחטאתו אשר חטא
ונסלח לו: ויקרא ה י

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה ואינו וכו'
לדא חס עליה ואטבלה
ליכא למיגזר: ב) בא"ד
ואפי' דהתם דמוקמי לא
יבדיל וכו' ליה לקרא וכו'
איכא ציניהו פ"י דמנזות:
א) בא"ד ואפי' חתך רוב
בשר עם סימן:

עולת העוף אינה אלא מן החולין וביום
ובידו הימנית אי מה להלן ברוב שנים אף
כאן ברוב שנים ת"ל: ומלק והקטיר (ו) מזה
הקטרה הראש בעצמו והגוף בעצמו אף
מליקה הראש בעצמו והגוף בעצמו רבי
ישמעאל אומר (ו) כמשפט כמשפט חטאת
העוף מה חטאת העוף ממו"ל עורף. אף
עולת העוף ממו"ל עורף אי מה להלן מולק
ואינו מבדיל בסימן אחד אף כאן מולק
ואינו מבדיל בסימן אחד תלמוד לומר
והקריבו רבי אלעזר ברבי שמעון אומר
כמשפט כמשפט חטאת העוף מה להלן
אורחו

נמי בכלל ונראה דטעמייהו דרצנן דקסברי דלא מתוקמא היקדשא דזאת
התורה לחולין משום דלא שייך בכל הקרבנות דאיכא קרבנות נדבה
דלא אתו מחולין כדאשכחנן נמי לר"א בצוק התודה (שם דף פ"ג):
דגמר 'ופסח דורות חולין מפסח מנרים אע"ג דפסח כתיב בההיא
היקדשא כדדרשין (זבחים דף י"א): להקריב את קרבניהם זה הצכור
מעשר ופסח וש"מ היינו טעמא כדפרישית לעיל משום דאיכא קרבנות
נדבה דלא אתו מחולין ור' ישמעאל סבר דגמרינן היקדשא לחולין
כיון דמ"מ כל קרבנות חובה או נדר אתו מחולין: וְאֵיֶזְרָא מְבַדֵּיל
בְּסִימָן אֶחָד. פ"ה דכיון דכתיב לא יבדיל עוף והכשרו בסימן אחד
כל כמה דעביד טפי מהכשרו הבדלה הוא וכל הסימן הוא מנזה בעוף
לכתחלה הילכך במליקה כי מליק כל הסימן לאו הבדלה הוא אבל
סימן השני אפי' מנזה לכתחלה ליכא וקשה לפירושו דלקמן בריש פ"ג
(דף ט"ו). אמרינן דהא דתמי השוחט דיעבד אלא חד הצכור
ונראה לפרש כיון דיעבד לא בעי שחיטה בסימן שני שייך זו הבדלה
אבל במיעוט הנשאר בסימן ראשון לא חיישין כיון דבעי שחיטת
רוב אותו הסימן ואי' דהכא משמע דלר' אלעזר צ"ר שמעון אינו
מולק בחטאת העוף אלא סימן אחד והשני מניח מחובר דליף מיניה
עולת העוף שאין חותך אלא רוב שנים וזבחים פרק קדשי קדשים
(דף ס"ה): תניא א"ר אלעזר צ"ר שמעון שמעתי שמדליין בחטאת
העוף והאי דכתיב לא יבדיל מפרש התם היינו דאין צריך להבדיל ואין
לפרש דהא דקאמר דכשהוא אותו הראש בגוף מזה היינו אם ירצה
והא דקאמר אי מה להלן בסימן אחד היינו נמי אם ירצה לא יחתוך
אלא סימן אחד דהא אצרייתא דלעיל דקתני שנים או רוב שנים
מפרש צ' לרצנן או רוב צ' לר' אלעזר צ"ר שמעון ולוקמה כולה
כראש"ש ואי בעי צ' ואי בעי רוב צ' וצפרק העור והרוטב (לקמן דף
קכ"ג). נמי גבי טלית שנקרע רובה שוב אינו חיבור וטוהרה ומוקי לה
בטלית טבולת יום דכיון דלא חס עליה (א) ולא טבלה ליכא למיגזר
דלמא רובא ולא קרע רובה ופריך אלא מעתה עולת העוף לראש"ש
לגזר דלמא לא אחי לנעבד רובה והשתא בשלמא אי אמרת שאש"ש
לחתוך כל הסימנים פריך שפיר דלא סגי ברוב מנזמא עד שיפסוק
רוב הנראה לעינים פן יחוש לנזמא לפי שירא שלא יחתוך כל הב'
אלא אי שרי לחתוך כל הב' למה יש לגזור שם כלל דלמא חיים
ונראה לפרש דדוקא ר"ש בן אליקים הוא דאית ליה האי סברא
אליבא דראש"ש דאית ליה צבחים (דף ס"ה): דלא יבדיל היינו דאין
צריך להבדיל כל השנים ויכול להבדיל כל השנים אפילו קודם הזאה
והסוגיא דלעיל ודעור והרוטב לא אחיא כותיה אלא כרז חסדא
ורבא ואבי דהתם (ו) ומוקמינן לא יבדיל לראש"ש קודם הזאה ואם
הבדיל פסול ליה ולא מפרש ליה קרא אין צריך להבדיל אחר הזאה
אלא מוקמי לה קודם הזאה והכי איתא התם הבדיל בחטאת העוף
ולא הבדיל בעולה פסולה וקאמר בגמרא מתני' דלא כראש"ש דתנן
א"ר אלעזר צ"ר שמעתי שמדליין בחטאת העוף מאי בינייהו אמר
רב חסדא מיזוי חטאת העוף מעבכ איכא בינייהו דלמזות חטאת העוף
מולק מזה (ב) ומנזה ובעולה מולק ומנזה ואינו מזה כדתנן התם
השתא קא סברי רבנן מיזוי חטאת העוף מעבכ וכשהיה עדיין לא
נגמרה כל מנזותו הלכך כשהבדיל סימן שני לאחר הזאה לא חשיב
מחתך בשר בעלמא ופסול שעשה מעשה עולה בחטאת שיש כאן
הבדלה ומיזוי כמו גבי עולה ור"א צ"ר שמעון סבר מיזוי חטאת
העוף לא מעבכ וכבר נגמר כל מנזותו וכשבדיל אחר הזאה אינו
אלא מחתך בשר בעלמא ורבא ור"א חתם שיהיה בסימן שני

עולת העוף אינה אלא מן החולין וביום
ובידו הימנית אי מה להלן ברוב שנים אף
כאן ברוב שנים ת"ל: ומלק והקטיר (ו) מזה
הקטרה הראש בעצמו והגוף בעצמו אף
מליקה הראש בעצמו והגוף בעצמו רבי
ישמעאל אומר (ו) כמשפט כמשפט חטאת
העוף מה חטאת העוף ממו"ל עורף. אף
עולת העוף ממו"ל עורף אי מה להלן מולק
ואינו מבדיל בסימן אחד אף כאן מולק
ואינו מבדיל בסימן אחד תלמוד לומר
והקריבו רבי אלעזר ברבי שמעון אומר
כמשפט כמשפט חטאת העוף מה להלן
אורחו

נמי בכלל ונראה דטעמייהו דרצנן דקסברי דלא מתוקמא היקדשא דזאת
התורה לחולין משום דלא שייך בכל הקרבנות דאיכא קרבנות נדבה
דלא אתו מחולין כדאשכחנן נמי לר"א בצוק התודה (שם דף פ"ג):
דגמר 'ופסח דורות חולין מפסח מנרים אע"ג דפסח כתיב בההיא
היקדשא כדדרשין (זבחים דף י"א): להקריב את קרבניהם זה הצכור
מעשר ופסח וש"מ היינו טעמא כדפרישית לעיל משום דאיכא קרבנות
נדבה דלא אתו מחולין ור' ישמעאל סבר דגמרינן היקדשא לחולין
כיון דמ"מ כל קרבנות חובה או נדר אתו מחולין: וְאֵיֶזְרָא מְבַדֵּיל
בְּסִימָן אֶחָד. פ"ה דכיון דכתיב לא יבדיל עוף והכשרו בסימן אחד
כל כמה דעביד טפי מהכשרו הבדלה הוא וכל הסימן הוא מנזה בעוף
לכתחלה הילכך במליקה כי מליק כל הסימן לאו הבדלה הוא אבל
סימן השני אפי' מנזה לכתחלה ליכא וקשה לפירושו דלקמן בריש פ"ג
(דף ט"ו). אמרינן דהא דתמי השוחט דיעבד אלא חד הצכור
ונראה לפרש כיון דיעבד לא בעי שחיטה בסימן שני שייך זו הבדלה
אבל במיעוט הנשאר בסימן ראשון לא חיישין כיון דבעי שחיטת
רוב אותו הסימן ואי' דהכא משמע דלר' אלעזר צ"ר שמעון אינו
מולק בחטאת העוף אלא סימן אחד והשני מניח מחובר דליף מיניה
עולת העוף שאין חותך אלא רוב שנים וזבחים פרק קדשי קדשים
(דף ס"ה): תניא א"ר אלעזר צ"ר שמעון שמעתי שמדליין בחטאת
העוף והאי דכתיב לא יבדיל מפרש התם היינו דאין צריך להבדיל ואין
לפרש דהא דקאמר דכשהוא אותו הראש בגוף מזה היינו אם ירצה
והא דקאמר אי מה להלן בסימן אחד היינו נמי אם ירצה לא יחתוך
אלא סימן אחד דהא אצרייתא דלעיל דקתני שנים או רוב שנים
מפרש צ' לרצנן או רוב צ' לר' אלעזר צ"ר שמעון ולוקמה כולה
כראש"ש ואי בעי צ' ואי בעי רוב צ' וצפרק העור והרוטב (לקמן דף
קכ"ג). נמי גבי טלית שנקרע רובה שוב אינו חיבור וטוהרה ומוקי לה
בטלית טבולת יום דכיון דלא חס עליה (א) ולא טבלה ליכא למיגזר
דלמא רובא ולא קרע רובה ופריך אלא מעתה עולת העוף לראש"ש
לגזר דלמא לא אחי לנעבד רובה והשתא בשלמא אי אמרת שאש"ש
לחתוך כל הסימנים פריך שפיר דלא סגי ברוב מנזמא עד שיפסוק
רוב הנראה לעינים פן יחוש לנזמא לפי שירא שלא יחתוך כל הב'
אלא אי שרי לחתוך כל הב' למה יש לגזור שם כלל דלמא חיים
ונראה לפרש דדוקא ר"ש בן אליקים הוא דאית ליה האי סברא
אליבא דראש"ש דאית ליה צבחים (דף ס"ה): דלא יבדיל היינו דאין
צריך להבדיל כל השנים ויכול להבדיל כל השנים אפילו קודם הזאה
והסוגיא דלעיל ודעור והרוטב לא אחיא כותיה אלא כרז חסדא
ורבא ואבי דהתם (ו) ומוקמינן לא יבדיל לראש"ש קודם הזאה ואם
הבדיל פסול ליה ולא מפרש ליה קרא אין צריך להבדיל אחר הזאה
אלא מוקמי לה קודם הזאה והכי איתא התם הבדיל בחטאת העוף
ולא הבדיל בעולה פסולה וקאמר בגמרא מתני' דלא כראש"ש דתנן
א"ר אלעזר צ"ר שמעתי שמדליין בחטאת העוף מאי בינייהו אמר
רב חסדא מיזוי חטאת העוף מעבכ איכא בינייהו דלמזות חטאת העוף
מולק מזה (ב) ומנזה ובעולה מולק ומנזה ואינו מזה כדתנן התם
השתא קא סברי רבנן מיזוי חטאת העוף מעבכ וכשהיה עדיין לא
נגמרה כל מנזותו הלכך כשהבדיל סימן שני לאחר הזאה לא חשיב
מחתך בשר בעלמא ופסול שעשה מעשה עולה בחטאת שיש כאן
הבדלה ומיזוי כמו גבי עולה ור"א צ"ר שמעון סבר מיזוי חטאת
העוף לא מעבכ וכבר נגמר כל מנזותו וכשבדיל אחר הזאה אינו
אלא מחתך בשר בעלמא ורבא ור"א חתם שיהיה בסימן שני

עולת העוף מעבכ איכא בינייהו דלרצנן לא מעבכ ולרבי אלעזר צ"ר שמעון דגמר מול עורף
מגזירה שיה דלקמן [כ"ג]. לא מיבעי ליה היקשא דכמשפט אמול עורף
וכמשפט חטאת בהמה לא ינחא ליה למימר משום דמעוף סליק
גמרה מהיקשא דכמשפט אחיות חיבור ראש וגוף במיעוט סימנים
דלקמן וחילוקא לרוב שנים דלא מתכשר בסימן אחד אלא לרבי
ישמעאל דמפיק היקשא למול עורף והבדלה לגמרי משמע
אחיות ראש וגוף במיעוט סימנים מנא תיתי אלא כרבנן ס"ל:
אוחו

שלא ישנה ואבי מפרש התם רוב בשר כמשפט חטאת העוף מעבכ איכא בינייהו דלרצנן לא מעבכ ולרבי אלעזר צ"ר שמעון דגמר מול עורף
מגזירה שיה דלקמן [כ"ג]. לא מיבעי ליה היקשא דכמשפט אמול עורף
וכמשפט חטאת בהמה לא ינחא ליה למימר משום דמעוף סליק
גמרה מהיקשא דכמשפט אחיות חיבור ראש וגוף במיעוט סימנים
דלקמן וחילוקא לרוב שנים דלא מתכשר בסימן אחד אלא לרבי
ישמעאל דמפיק היקשא למול עורף והבדלה לגמרי משמע
אחיות ראש וגוף במיעוט סימנים מנא תיתי אלא כרבנן ס"ל:
אוחו

שלא ישנה ואבי מפרש התם רוב בשר כמשפט חטאת העוף מעבכ איכא בינייהו דלרצנן לא מעבכ ולרבי אלעזר צ"ר שמעון דגמר מול עורף
מגזירה שיה דלקמן [כ"ג]. לא מיבעי ליה היקשא דכמשפט אמול עורף
וכמשפט חטאת בהמה לא ינחא ליה למימר משום דמעוף סליק
גמרה מהיקשא דכמשפט אחיות חיבור ראש וגוף במיעוט סימנים
דלקמן וחילוקא לרוב שנים דלא מתכשר בסימן אחד אלא לרבי
ישמעאל דמפיק היקשא למול עורף והבדלה לגמרי משמע
אחיות ראש וגוף במיעוט סימנים מנא תיתי אלא כרבנן ס"ל:
אוחו

שלא ישנה ואבי מפרש התם רוב בשר כמשפט חטאת העוף מעבכ איכא בינייהו דלרצנן לא מעבכ ולרבי אלעזר צ"ר שמעון דגמר מול עורף
מגזירה שיה דלקמן [כ"ג]. לא מיבעי ליה היקשא דכמשפט אמול עורף
וכמשפט חטאת בהמה לא ינחא ליה למימר משום דמעוף סליק
גמרה מהיקשא דכמשפט אחיות חיבור ראש וגוף במיעוט סימנים
דלקמן וחילוקא לרוב שנים דלא מתכשר בסימן אחד אלא לרבי
ישמעאל דמפיק היקשא למול עורף והבדלה לגמרי משמע
אחיות ראש וגוף במיעוט סימנים מנא תיתי אלא כרבנן ס"ל:
אוחו

שלא ישנה ואבי מפרש התם רוב בשר כמשפט חטאת העוף מעבכ איכא בינייהו דלרצנן לא מעבכ ולרבי אלעזר צ"ר שמעון דגמר מול עורף
מגזירה שיה דלקמן [כ"ג]. לא מיבעי ליה היקשא דכמשפט אמול עורף
וכמשפט חטאת בהמה לא ינחא ליה למימר משום דמעוף סליק
גמרה מהיקשא דכמשפט אחיות חיבור ראש וגוף במיעוט סימנים
דלקמן וחילוקא לרוב שנים דלא מתכשר בסימן אחד אלא לרבי
ישמעאל דמפיק היקשא למול עורף והבדלה לגמרי משמע
אחיות ראש וגוף במיעוט סימנים מנא תיתי אלא כרבנן ס"ל:
אוחו

